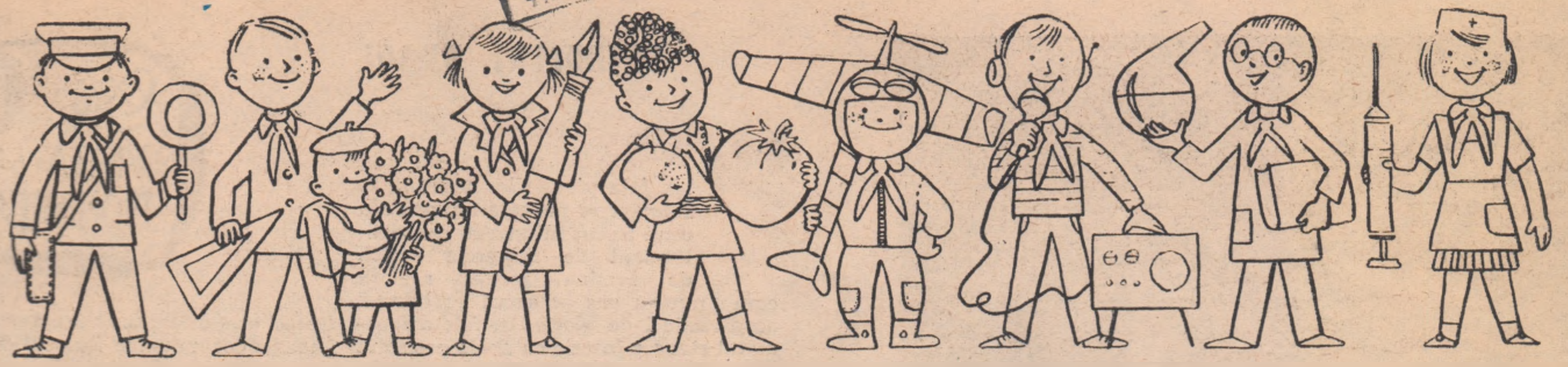

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

SINT GATA INTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 5 (997) ★ miercuri 3 februarie 1965 ★ 8 pag. 30 bani

Întîlnire

CU TOVARĂȘUL CANDIDAT

— ...Dacă te întorci într-un loc de unde ai plecat de mulți ani, ai să recunoști imediat ce e nou, ce s-a schimbat acolo. Sentimentul acesta îl încercăm noi, cei vîrstnici. Orașul acesta în care ne-am născut este pentru noi azi ca o revedere după o lungă absență. Numai că noi nu am... absentat. Am fost zi de zi prezenți în această luptă care se numește construirea socialismului. Pentru voi, noul este tot ceea ce se clădește zilnic, sub ochii voștri. Dar v-ați întrebat vreodată cum arăta Craiova noastră, orașul nostru natal, în urmă cu vreo 20 de ani? Știți, de pildă, că școala aceasta, în care învățați voi, avea atunci doar 4 săli de clasă și numai 90 de elevi? Zîmbiți... Voi o cunoașteți, desigur, dar așa cum arată ea azi: cu 20 de săli de clasă și cu aproape 700 de elevi. Acum 20 de ani însă, cînd în Craiova erau numai două școli medii... Eu, de pildă, am învățat carte nu la lumina lămpilor fluorescente, ca voi, ci la o biată lampă cu gaz...

Și priveam la copiii din bănci, pionieri din clasele a VII-a, și-i vedeam cum se străduie, fiecare, să realizeze cu închipuirea, imaginea unui oraș despre care se spune c-ar fi existat cu 20 de ani în urmă. Douăzeci de ani nu este, în timp, o distanță prea mare. Dar pentru acești copii, 20 de ani înseamnă istorie. Înseamnă — pentru Craiova — Uzina „Electroputere" cu cele șapte fabrici ale sale, creație a regimului nostru democrat-popular; mai înseamnă Combinatul Chimic și Termocentrala de la Ișalnița. Înseamnă, pentru ei, blocurile noi, care-au schimbat radical fața Craiovei...

Au 14 ani, s-au născut într-o țară liberă, în care părinții lor muncesc să desăvîrșească construcția socialismului și puși față în față cu realizările uimitoare ale politicii partidului, transpusă în faptă de părinții lor, fiecare dintre ei se întreabă „Oare noi, cum ne-am făcut folositori țării acesteia, pe care comuniștii o vor din zi în zi mai frumoasă?"

În orașul Craiova s-au construit în ultimii 20 de ani: 8 școli medii, 5 școli generale de 8 ani. Sînt în construcție: o școală medie cu 24 săli de clasă pe calea Bucureștiului; două școli generale de 8 ani cu cite 16 săli de clasă în microraionul Brazda lui Novac. Mai funcționează 8 școli tehnice și profesionale, un Institut pedagogic și un Institut Agronomic. În toate școlile și institutele de învățămînt superior din orașul Craiova învață 28 000 de elevi și studenți față de 3 500 elevi cîți erau în anul 1944 în același oraș.

O parte din răspuns îl dau cataloagele: au învățat, au învățat bine! Pentru că au înțeles că aceasta este datoria lor permanentă... Și tocmai pentru acest lucru, pionieri ca Stoian Mihaela, Nicolaescu Virgil, Iliescu Mariana, Coroxenie Liviu, Ghimpău Maria, Scarlat Tatiana, Ciuluvică Lelia, Cocirlescu Sabina, Vădiș Cristian și foarte mulți alții, sînt mîndria detașamentului cu notele lor foarte bune. Dar copiii aceștia de 14 ani au mai înțeles și altceva: să învețe să devină cetățeni buni, activi. Iată de ce s-au apucat in atîtea rînduri și au curățat aleile din Parcul Poporului... Iată de ce au grijă de avutul obștesc din școală. Iar pentru 7 martie, ziua alegerilor de deputați în Marea Adunare Națională, și în sfaturile populare — ei pregătesc un frumos program artistic, program care prin cîntecele și poeziile sale să reprezinte prinosul recunoștinței lor pentru cei ce le fac viața din zi în zi mai fericită.

La această adunare la care pionierii claselor a VII-a l-au invitat pe tovarășul Ion Popa — a patra oară candidat al F.D.P. în circumscripția electorală orășenească nr. 114 din Craiova, — copiii au aflat un lucru foarte important: puterea cu care te investește poporul, alegîndu-te, înseamnă să participi direct la sarcina trasată de partid — desăvîrșirea construcției socialismului în patria noastră.

Pe tovarășul director copiii din această școală îl văd zilnic, îl cunosc bine, îl respectă. Dar astăzi, cunoștința aceasta a devenit mai profundă și respectul mai mare.

E. SKIBINSKI

Tovarășul profesor Ștefan Ioanițescu de la Școala generală de 8 ani din satul Popești, comuna Negrești, regiunea Ploiești este propus candidat al F.D.P. în circumscripția orășenească 231. Printre primii care l-au felicitat au fost chiar elevii școlii.

DRAGI PRIETENI, VĂ INVITĂM SĂ ASISTAȚI LA O DISCUȚIE MAI PUȚIN OBIȘNUITĂ LA CARE

AU CUVÎNTUL

Catalogul...

Să mă prezint: „Catalogul clasei a VII-a B" de la Școala medie din Orșova. Și-acum să vă spun de ce m-am înscris la cuvînt. Ca să mă laud! Ce, nu sînteți obișnuiți cu atîta lipsă de modestie? N-am ce să vă fac, trebuie să recunoașteți și voi, că un catalog care deține titlul de fruntaș pe școală, care nu s-a pătat cu nici o corigență și care deține numele pionierilor Sperdea Rodica, Laub Eleonora, Săvescu Viorel, Vasilescu Marioara, Căplescu Domnica și Kleifel Hildegard (toți cu note dintre cele mai mari) nu poate fi modest. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că nu m-aș lăuda peste tot, dacă prietenii mei, pionierii clasei a VII-a, n-ar fi atît de sîrguincioși!

doi „pescari"...

Probabil că n-ați auzit de noi, pionierii Teacă Constantin și Irimia Gheorghe, deși sîntem vestiți (ce-i drept, deocamdată numai în clasa noastră, a IV-a, de la Școala generală de 8 ani din Brețcu, regiunea Brașov). Sîntem vestiți ca pescari... amatori. Ultimul nostru mare succes l-am obținut în... Marea Neagră.

Ora de geografie. Lecția: Marea Neagră. Ce-mi spun atunci? Nu sînt eu pescar amator de... note mari? Ia să arunc undița. Și cum Marea Neagră este atît de mare, au încercat mai mulți colegi. Eu și Gheorghiță am pescuit cîte un... 10! Ceilalți, de asemenea au avut succes. Era și normal succesul nostru după atîta antrenament: zilnic, noi „prindem" cu atenție, din manuale și din clase, cît mai multe... cunoștințe!

...și un carnet de elev

De ce m-ați ales tocmai pe mine să vorbesc? Tocmai eu, care sînt atît de necăjit? N-am poftă de vorbă! Pînă acum toți care au vorbit s-au lăudat. Eu ce să spun, că-mi sînt înnegrite frumuseți de pagini cu note de 4 și 5? Mi-e și rușine să vă spun cum mă cheamă (din nefericire port numele unui copil cu astfel de note: Mircea Liviu, de la Școala generală de 8 ani nr. 10 din Turnu Severin). Mircea zice că să mă bucur, pentru că în clasa a VIII-a A mai seamănă cu el și Cantonieru Mihai, Panduru Luxița, Păcuraru Gheorghe, Dăncău Adrian. Dar pe mine mă-ntristează aceasta... Oare ce-au de gînd să facă acești copii? Eu cam atîta am avut de spus...

ELENA MĂNESCU
(după scrisorile corespondenților noștri: tov. profesoară Camelia Mărculescu și pionierii Sava Eugen, Teacă Constantin)

Citiți în paginile 4-5 reportajele „La noi la Murfatlar" și „Candidați ai F.D.P."

„Cînd îți pui cravata
S-o păstrezi cu drag
Roșul ei e frate
Cu cel de pe steag"

Și mîine, și mulți ani de acum înainte, cînd copiii aceștia vor deveni oameni maturi, își vor aminti cu multă duioșie această zi a copilăriei, cînd au primit cravata.

SIMBOLURI DRAGI

CRAVATA ROȘIE

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Prin fața pionierilor prezenți la adunare se perindă imagini ale unui trecut întunecat, dar străluminat de fulgerele luptei, de lumina jertfei acelora care purtau sus steagul partidului, acoperindu-l de glorie...În faldurile acestui steag e înscris cu sînge eroismul clasei noastre muncitoare, al comuniștilor : **13 decembrie 1918...Lupeni 1929... Grivița 1933...23 August 1944.** Din purpura lui, poartă astăzi pionierii o părticică la gît — cravata roșie...

.. Ne aflăm, așadar, într-o adunare pionierească dedicată cravatei roșii. Organizatorii : pionierii cîtorva școli din raionul Tudor Vladimirescu. Căror fapte se datorește această inițiativă? Ne explică Mitran Adriana, președinta unității de la Școala generală de 8 ani nr. 89 :

— În școlile noastre sînt mulți pionieri harnici care, prin felul în care învață și participă la acțiunile patriotice dovedesc că știu să respecte cravata roșie. Lor le dedicăm această adunare. Dar mai sînt și mulți care au primit cravata roșie de puțină vreme, de o lună sau două ; și aceștia vor avea de învățat din adunarea noastră. În fine, ea se adresează și acelor elevi — mai puțini la număr — care au cam... uitat de îndatoririle lor pionierești, lucru care se vede și în comportarea lor, și în...catalog !

Așa s-a născut ideea acțiunii pe care o vom relata în articolul de față. Ea a fost pregătită din vreme de către membrii activului pionieresc, pe baza propunerilor făcute de pionieri.

Ne aflăm la Casa de cultură a tineretului din raionul T. Vladimirescu. Adunarea e în curs de desfășurare, propunerile pionierilor s-au concretizat, au prins viață.

Iată cîteva aspecte ale adunării :

...În interpretarea a doi pionieri mai mari este dramatizat următorul episod : un jandarm ducînd la locul de execuție pe neînfricatul erou al clasei muncitoare Filimon Sîrbu. Fața lui Filimon Sîrbu este plină de dîrzenie, ochii lui aruncă fulgere de acuzație împotriva călăilor burghezi. Pătruns de teamă și furie oarbă, jandarmului îi tremură pistolul în mîna-i asasină. Soldații din plutonul de execuție refuză să tragă. Filimon Sîrbu privește moartea cu dîrzenie, strigînd fără teamă : „Trăiască România liberă ! Moarte fasciștilor..."

...O pionieră recită apoi fragmente din poemul „Vară fierbinte" de Victor Tulbure, despre fapta unei pioniere care a cinstit cravata roșie printr-un act de mare curaj.

...Apoi, rînd pe rînd, pionierii interpretează un buchet din cele mai frumoase poezii dedicate drumului glorios de luptă al partidului nostru, simbolurilor pionierești : „Partidul" de M. Breslașu, „În zi de August 23" de I. Brad, „Iubit drapel pionieresc" de M. Cosma, „Cravata roșie" de Al. Andrițoiu.

Dar iată că pionierii au pregătit și un interesant și mobilizator „dialog vorbit" pe tema „Sînt gata întotdeauna !" El se desfășoară lîngă drapelul unității de pionieri. Cu acest prilej, copiii află, o dată în plus, ce înseamnă să fi întotdeauna gata la luptă pentru cauza partidului. Se vorbește despre rezultatele la învățătură ale unor pionieri din raion, despre acțiunile patriotice la care au participat copiii. A fost una din părțile cele mai interesante ale adunării. N-ar fi fost de loc rău dacă această parte ar fi durat mai mult, după cum bine ar fi procedat pionierii dacă ar fi amintit și despre unii colegi care nu-și îndeplinesc cum se cuvine îndatoririle...

În continuare, copiii au vizionat documentarul de scurt metraj ale Studioului „Al. Sahia" inspirate din viața și munca pionierilor noștri.

A fost o acțiune care le-a plăcut pionierilor și, nădăjduim, le-a folosit. O astfel de acțiune puteți organiza și voi, dragi cititori, în școlile voastre.

I. MIHUȚ

In excursie

Pionierii și școlarii din Sebeș își amintesc cu drag excursia cu prilejul căreia au vizitat comuna Daia Română. Au văzut ferma de păsări și grajdurile cooperativei agricole, au stat de vorbă cu tractoriștii și colectiviștii din brigada legumicolă, au asistat la diferite lucrări executate în sectoarele cooperativei. Președintele cooperativei le-a vorbit apoi despre dezvoltarea satului în ultimii 20 de ani. Înainte de 23 August 1944, satul era o îngrămădire de case vechi, bătrînești, din chirpici, acoperite cu șindrilă și paie. În ultimii ani, el a fost în întregime reconstruit. Locul clădirilor vechi l-au luat casele noi ale cooperatiștilor, construcții arătoase din cărămidă și piatră, acoperite cu țiglă sau tablă. În centrul comunei se ridică școala nouă cu două etaje, căminul cultural și cinematograful, cooperativa și dispensarul.

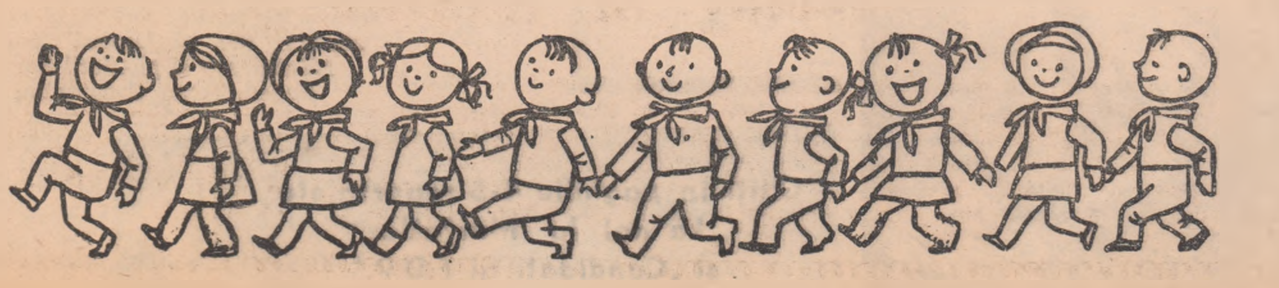
Din satul sărac de odinioară doar o singură casă a mai rămas în picioare : o cocioabă scundă, din bîrne, cu ferestrele de o palmă. Această colibă a fost transformată de colectiviști în muzeu, pentru ca oamenii să-și aducă aminte întotdeauna cum arăta satul de odinioară. Pionierii de la Sebeș veniți în excursie au putut să vadă în acest original muzeu cum au trăit țăranii din Daia Română pe timpul cînd aici stăpîneau boierii. Intrînd pe ușa scundă și strîmtă, copiii au trebuit să se aplece. Pe vatra de pămînt, în semiîntunericul dinăuntru, au zărit o măsuță rotundă, înaltă doar de o palmă, pe care se vedeau străchini și linguri de lemn.

Vizitînd acest original muzeu de la marginea satului, copiii au văzut cu ochii lor cît de greu trăiau țăranii în trecut și cît de mult s-a schimbat traiul lor azi, cînd sînt stăpîni pe tot ce obțin prin munca lor în cooperativa agricolă de producție.

Iată locuința cooperatistului Vasile Pețan. Încăperi spațioase, iluminat electric, mobilă modernă. Așa arată mai toate locuințele de azi din Daia Română.

Este bine ca fiecare activ pionieresc să organizeze cu pionierii din școală, astfel de excursii prin orașele și satele patriei, pentru a cunoaște cît mai bine realizările regimului nostru democrat-popular, marea deosebire dintre viața trudnică din trecut a oamenilor muncii și cea de azi, mereu mai înfloritoare.

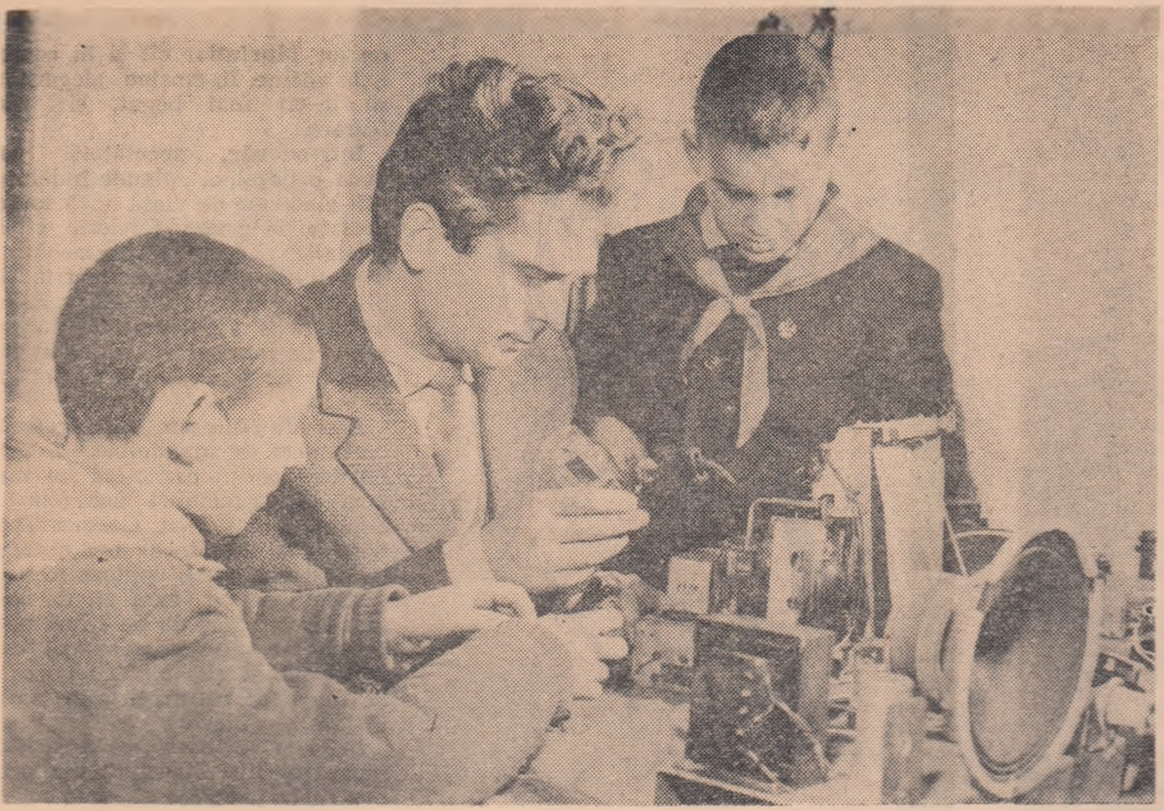
I. STRĂUȚ

CASE NOI LA BĂJEȘTI

Pentru cel care n-a mai fost de 4—5 ani prin satul Băjești din comuna Bălilești, regiunea Argeș, acesta pare o așezare nouă. Aici, aproape toți locuitorii și-au ridicat case noi.

Încă puțin și aparatul de radio construit de membrii cercului de electrotehnică de la Casa pionierilor din Giurgiu, va începe să cînte.
Foto : GRIGORE PREPELIȚĂ

Scrisorile

Într-una din zile, Florica Stoica, directoarea Școlii generale de 8 ani din comuna Mogoșani, s-a pomenit cu un plic pe birou. Curioasă, l-a întors pe o parte și pe alta și, descoperind adresa expeditorului, citi : ȘCOALA PROFESIONALĂ DE MECANICI AGRICOLI. Desfăcu plicul și începu să citească scrisoarea cu glas tare : *„Cu ocazia încheierii trimestrului, colectivul școlii noastre vă felicită pe dv., pe toți profesorii din școală, pentru rezultatele frumoase obținute la învățătură și practică de elevul MARIN EUGEN din anul III, fost elev al școlii dumneavoastră. Vă invităm la noi, împreună cu alți pionieri și școlari din clasele a VIII-a“.*

Deși citise toată scrisoarea aceea, o mai citi o dată, apoi încă o dată, rămînînd cu tîmplele sprijinite în palme. Parcă-l vedea pe Eugen, în banca a treia din clasa a VII-a, cu ochii albaștri, cu fruntea înaltă și albă, cum rezolva o ecuație pe caiet. Da, el este, și-a zis. Apoi luă tocul și începu să scrie : „Dragă prietene, atît eu cît și ceilalți foști profesori ai tăi ne-am bucurat foarte mult cînd am aflat că reprezinți cu cinste comuna noastră. Îți promitem că te vom vizita în curînd“.

Întîlnirea n-a avut loc într-o sală festiv pavoazată, ci undeva pe cîmp, tocmai cînd Eugen, sus, la volanul tractorului, pornise într-o întrecere grea, alături de alți tractoriști vestiți, cunoscuți și dincolo de hotarele regiunii Argeș.

Departe, pe orizonturi, tractoarele înaintau ca niște catarge de vase. Se depășeau unul pe altul. Întrecerea a durat pînă cînd culorile amurgului începură să învăluie pămîntul în pînze de jeratic.

O dată cu ultimii tractoriști, a sosit și Eugen. Micii oaspeți erau foarte supărați că nu s-a întors printre primii, dar supărarea lor s-a stins cînd tovarășul director Marinică Mihai, principalul „arbitru“ al întrecerii, a scos cîteva foi din buzunar și a început să citească în fața copiilor adunați în careu : „Dragii mei, școala noastră profesională de mecanici agricoli trăiește astăzi o mare sărbătoare. Elevii din anul III au obținut la examenul de practică note de 9 și 10. Îl felicităm pe colegul vostru, Marin Eugen, care a arat numai într-o zi 4 hectare, adică cu două hectare mai mult decît tractoriștii Stelică Bădoi și Ion Dumitrescu“.

Vocea directorului este acoperită de aplauze. Printre elevii școlii de mecanici agricoli abia răzbat micii oaspeți cu cravate la gît, cu brațele încărcate de flori, să-l felicite pe fostul lor coleg. Erau atîtea flori încît aveai impresia că se leagănă o poiană în fața lui Eugen.

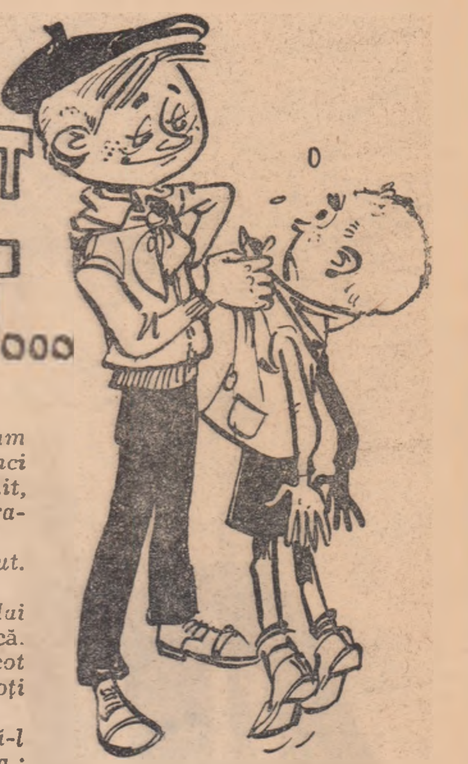
Mulți pionieri și școlari, înainte de acestă întîlnire, nu hotărîseră încă ce să devină în viață, dar din clipa aceasta drumul lor era hotărît : după ce vor termina cele 8 clase se vor înscrie la școala profesională de mecanici agricoli, să învețe meseria poate chiar de la Eugen !

NICOLAE BULGARU

FOILETON

UN BĂIAT LINIȘTIT...

Nu-i dau numele — i-am promis. I-am promis atunci cînd, trist și parcă nedormit, m-a prins în holul de la intrare și m-a rugat să-l ascult.

— Nu mai pot... — a început. Cred că mă înțelegeți, nu ?

Nu, nu-l înțelegeam. Mai degrabă nu-l înțelegeam încă.

— ...Știți, nu mai pot să scot capul în lume, că m-arată toți cu degetul...

Bietul băiat ! Începeam să-l înțeleg. E greu să trăiești așa : cum apari undeva, gata, să te cunoască lumea ca pe-un cal breaz.

— ...Să vă dau un exemplu : ies ieri aici, în piațeta din fața frizeriei. Mai erau vreo cîțiva copii — se jucau. Cum m-au văzut, au înghețat. Au spart joaca și s-au lipit de ziduri. Mă priveau de parcă așteptau dintr-o clipă în alta să-i înghit.

— De ce ?

— Asta-i : de ce ! De ce — mă întreb și eu, și vă-ntreb și pe dumneavoastră : de ce ? Că doar n-am furat nimic, n-am spart geamurile cuiva...

— ...La școală știu că înveți bine...

— Exact... Și totuși... Îi întreb : „Ce-aveți, mă ?“ Da' ei — nimic. Tăceau mîlc. „Răspundeți, zic, că acum mă-nfurii !“ Dar ei, iar nimic. Și-atunci m-apropii de Gelu... Gelu ăla de la Scara D ! „Ce-i, mă — zic — ați amuțit ? De ce nu vă mai jucați cînd mă vedeți pe mine ? Ce-s eu, ciumat ? Răspunde !“ Și numai ce-l văd pe mucosu' ăsta de Gelu că ridică spre mine niște priviri speriate și zice încet, de parcă vorbea din pămînt : „Nu-ți răspund că mă... bați“. Și tace iar. Ei, și-atunci, mă-nfurii și-i...

— Și-i arzi o palmă ! ?

— Chiar așa ! De ce să tacă ca prostu' cînd îl întreb ? ! Ailalți, cînd văd ei că Gelu a-ncasat-o, vor să fugă, da' trebuiau să treacă pe lîngă mine și de, nu prea le cădea bine. Și-atunci, unul dintre ei, unul Gică-stop (stopează mingea o minune !) zice : „Nu-i nevoie să... Ne jucăm cu tine dacă promiți că nu ne bați !“ Obraznic ! L-ași fi ars și pe el, dar prea mă mînca piciorul să joc o minge. Zic : „Bine, mă, bine, și peste-un minut s-a-ncins meciul. Da' ce meci ! Se oprea lumea pe de lături și ne privea. Cîte unul l-auzeai că zice, rîzînd : „Ei, cînd or ajunge ăștia-n „națională“, atunci o să vedem și noi fotbal !...“ Da' nu zici că atunci cînd mi-era lumea mai dragă, și înaintam iureș spre poarta adversă, cu mingea-n picior, sare Victor...

— ? !

— ...Victor de la blocul 2 ! ...și-mi ia mingea ! ?

— Cu... mîna, așa ? !

— Ași, nu ! M-a atacat reglementar ! Dar cum e el mai mic, mai sprinten (nu degeaba-i zicem „Prîsnel“ !) îmi suflă mingea ! Îmi venea să intru în pămînt de rușine... Mai ales că ăla... tipu' ăla cu „Naționala“... zice iar : „Ai văzut ăla micu' ? I-a suflat mingea...“ Atunci am văzut negru de ciudă, am sprintat, l-am ajuns, i-am ars una...

— ...i-ai luat mingea...

— ...am potrivit-o bine, am tras, și...

— Go-o-ol !

— Exact ! Da' ce, au recunoscut ? Ași, au început să zică ba una, ba alta... A trebuit să le ard cîte una după ceafă, ca să recunoască... Da' atunci Vică și-a luat mingea și-a plecat acasă. Și iar s-a spart joaca...

Tace. Tac și eu și-l privesc într-un fel anume. Dar băiatul nu pricepe. Trage cu urechea, prinde un zgomot de glasuri vesele de-afară, și zice iar :

— Auziți ? Iar e meci. Să vedeți, dacă mă duc și eu, se strică joaca. Ce-or fi avînd cu mine ? Ia să vedeți... — și-o rupe la fugă.

Eu urc sus la mine, mă dezbrac și deschid fereastra. Dar de-afară nu mai vine zvon de glasuri vesele, ci altceva : sprijinit de zidul frizeriei, un băiat de 10—11 ani plînge. Pe Sorin — ăsta-i numele mic, pe cel mare, că am promis, nu vi-l dau ! — ...pe Sorin, zic, nu-l văd, dar sînt sigur c-a „intrat“ în meci.

EMIL EMANOIL

Cum ne comportăm:

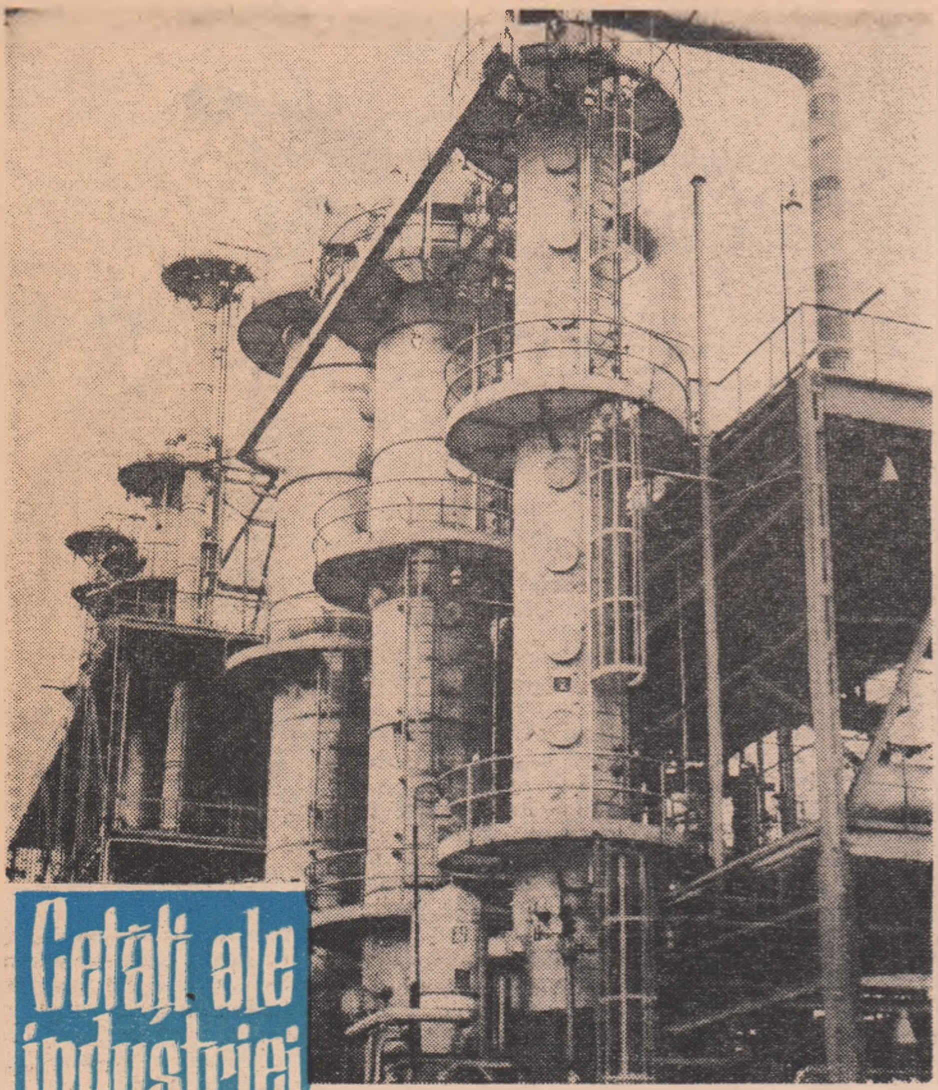
DĂNUȚ AL NOSTRU

Este o mare cinste să fii pionier ! Aceasta te obligă să fii exemplu pentru ceilalți copii la învățătură, să ai o comportare demnă în școală și în afara școlii, să participi la toate acțiunile întreprinse de grupă, detașament sau unitate. În clasa noastră — a V-a B, Școala generală de 8 ani nr. 5 din Tîrgu Jiu — pentru faptul că a obținut rezultate mai bune la învățătură în acest an, l-am primit în organizația de pionieri pe colegul nostru Demeter Dan.

Dar Dănuț a dovedit, prin comportarea sa, că nu este demn de încrederea noastră. Fără nici un motiv a lipsit de la școală timp de o săptămînă. Pionierii au hotărît să discute despre comportarea lui în adunarea de detașament. Deși l-am invitat la adunare, spunîndu-i că despre el vom discuta, n-a vrut cu nici un chip să vie ! A rămas în curtea școlii, dovedind că n-are curaj să vie în fața pionierilor să spună pentru ce a lipsit nemotivat de la școală. Felul lui de-a răspunde obraznic l-a influențat și pe pionierul Pasăre Petre care înclină să-i urmeze exemplul. Noi i-am sfătuit pe amîndoi să nu uite, și, mai ales, să-și respecte angajamentul luat, însă ei sînt la fel de nepăsători. Noi, colegii lui, avem răbdare și așteptăm să se schimbe !

ANGLIȚOIU FLORIAN
cl. a V-a B,
Școala generală de 8 ani nr. 5, Tîrgu Jiu

NOTA REDACȚIEI : DRAGI PRIETENI ! SCRIEȚI-NE CE PĂRERE AVEȚI DESPRE DEMETER DAN ȘI CUM CREDEȚI CĂ L-AR PUTEA AJUTA DETAȘAMENUL PE DAN. PUTEȚI SCRIE ȘI DIRECT PE ADRESA ȘCOLII.

Cetăți ale industriei socialiste

Cea mai tînără unitate a Combinatului de cauciuc sintetic și produse petrochimice de la Onești este noua fabrică de stiren. Aici se vor produce anual 7 500 de tone stiren.

Reîntîlnire cu... primăvara

M-am abătut zilele trecute prin Cișmigiu. Auzisem că...primăvara s-ar fi aciuit pe acolo. Pe ea o căutam. Aș fi vrut să-i iau un interviu.

M-am uitat în dreapta, în stînga — nici o floare. Nici o petunie, nici o zambilă, nici o lalea. Le-a cules pe toate !... De frica iernii, a zăpezii. Dar unde s-o fi ascuns cu panerașul ei de nuiele ?

Eram gata să plec : o s-o caut în martie, în aprilie. Atunci se arată.

— Ba, o poți găsi și acum, aud deodată un papagal, locatar al parcului, silabisind cu importanță dintr-un copac. Colo — colo !... Și mi-arătă o căsuță ascunsă în umbra unei alei singuratice. Deschid ușa și intru, dar... nici urmă de primăvară, nici o floare.

Oameni grăbiți, cu niște foi în mînă, împestrițate cu fel de fel de cifre, intră și ies.

Desprind cîteva discuții misterioase.

— Zece mii în Cișmigiu !...

— Cincisprezece mii în Parcul Aviatorilor !...

M-am luat după cîțiva dintre ei. Ce-or fi punînd la cale ?

— Uite ! (în pragul unei alte căsuțe, de sticlă, iese însăși ea, primăvara). Asta puneam la cale !

De jur-împrejur, flori de tot felul, puzderie, ca-n plină vară.

Notez primul răspuns la întrebare : Anul trecut s-au sădit în parcurile Capitalei aproape 4 000 000 de flori — begonii, petunii, cana...

— Dar pentru acum, pentru martie, aprilie ?...

— Avem flori destule, aproape 2 000 000. La acestea se adaugă alte milioane în vară, la toamnă. Apoi, 65 000 de arbuști exotici, trandafiri altoiți de toate culorile.

Acum, cîteva amănunte pentru mai buna înțelegere a lucrurilor. Cum se numește casa din Cișmigiu ? „Întreprinderea horticolă 1 Mai". Ce e cu căsuța de sticlă ? Este una din cele 9 sere pe care le are, dotate cu lumină electrică, cu încălzire centrală.

Cît privește pe cei care făuresc planuri de „atac" (citiți : **de infrumusețare a orașului)** sînt grădinari harnici, pricepuți. Iată cîțiva dintre ei : Toma Denghel, Sevastița Ene, Constantin Iordăchescu.

Al. DINU IFRIM

Aci cresc florile care vor inunda în primăvară parcurile și grădinile din Capitală.

LA NOI, LA MURFATLAR

Seară senină de iarnă. Sutele de becuri — făcînd concurență stelelor de pe cerul albastru — luminează comuna. Ici, colo, vîntul spulberă puful de zăpadă căzut de cu ziuă.

De la căminul cultural se aud rîsete, cîntece și melodia veselă a unui taraf. Pătrundem în sală, să privim și noi.

— Cecilia, tu o să cînți acum „Ochешica dobrogeană", iar voi — se întoarce tovarășa dirijor către cei din taraf — acompaniați-o...

Cecilia e o fată chipeșă, cu părul negru. Începe cîntecul cu voce caldă și vioaie, încît ceilalți, care se pregătesc și ei să interpreteze cîntecele noi învățate : „Sus la Murfatlar, în vii", „Cîntec dobrogean", „Bade, pălărie nouă" și altele, nu pot să n-o asculte pe Cecilia

Repetiția se prelungește pînă tîrziu, cînd noaptea prinde în vălul ei satul și cînd obosiți, dar veseli, tinerii se-ndreaptă spre casă bucuroși că au mai învățat un cîntec nou. Doar dorința lor este ca programul artistic pe care-l vor prezenta, atît în comuna lor Murfatlar cît și în comunele vecine, în cinstea alegerilor, să fie cît mai bogat, cît mai frumos.

Într-adevăr, spectatorii vor avea prilejul să aplaude îndelung atît cîntecele de viață nouă interpretate de grupul folcloric, cît și celelalte părți ale spectacolului. Tinerii din echipa de teatru, de pildă, vor prezenta piesa „Eroul de lîngă tine". Repetițiile au început de mult și rolurile sînt învățate de toți cei 15 „eroi" ai piesei.

Emirali Nuredin, conducătorul orchestrei de mandoline, e tare bucuros că în orchestră au mai venit cîțiva membri noi (Nazim Septar, Albai Esat, Costică Teodoru, Vasile Pălînea) și că orchestra a devenit mai puternică. Se gîndește de pe acum cît de frumos se vor auzi de pe scenă potpuriile de muzică populară dobrogeană, și alte cîntece pe care le pregătesc pentru a le prezenta în fața alegătorilor.

Brigada artistică, condusă de tovarășul Ilie Zugravu, și-a propus ca în program să cînte tot ce este mai frumos la Murfatlar : casele noi care se înmulțesc cu fiecare an, școala cea nouă, hărnicia celor care lucrează la cooperativa agricolă de producție și toate realizările cu care se mîndresc locuitorii comunei.

Dar și cei mici fac pregătiri pentru alegeri...

De multe ori, seara, sălile căminului cultural sînt inundate de glasuri vesele de copii. Sînt pionierii Școlii generale de 8 ani din comună. Pentru serbarea pe care o vor prezenta în ziua de 7 martie, ziua alegerilor, membrii corului au învățat și un cîntec nou : „Votez prima oară" pe care-l vor cînta tinerilor din comună care au sărbătorit anul acesta majoratul.

Echipa de dansuri populare ține să fie și de data aceasta la înălțime. Pe lîngă dansurile „Giamparalele", „Anghelașul", „Ghimpele", au mai învățat două suite de dansuri populare dobrogene.

Încă cu trei săptămîni în urmă recitatorii Panțîru Vasile, Stoica Petria, Gurău Virginia și Șerban Vasile au început și ei repetițiile. Poeziile „Partidului slavă", „Cînt de pace", „Frumoasă ești patria mea", „Prinos partidului" au și fost învățate.

Și... pentru a distra pe spectatori, pionierii cercului literar au hotărît să prezinte și două dramatizări care satirizează farsa alegerilor din regimurile burghezo-moșierești : „Sus Tudorache, jos Tudorache" și fragmente din piesa „O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale.

E. ROȘCA

Grijă pentru elevi

În urmă cu patru ani (în anul școlar 1961-1962) secția de sănătate și prevederi sociale a Sfatului popular al Capitalei a organizat în școli primele patru cabinete stomatologice. De atunci, numărul acestor cabinete a crescut an de an, ajungînd azi la 100.

Medicii de specialitate au la dispoziție aparatură modernă cu ajutorul căreia descoperă și tratează bolile dentare la elevi. Încă din clasa I școlarii se bucură de o examinare minuțioasă. Astfel, eventualele carii sau alte boli ale danturii pot fi descoperite și tratate din timp, fie la cabinetul din școală, fie la secția infantilă a Centrului metodologic sau la clinica facultății de stomatologie.

Printre realizările cu ca mîndresc locuitorii din co Soveja, raionul Panciu, se ră și noua școală general ani.

Zilnic pe porțile ei pășe seli sute de copii.

CANDIDAȚI AI F. D. P.

...șul președinte

...ra arhiplină. De unde nu ve... ...ameni! Din Botești, din Să... din Gherăești sau din Vă... ...r cînd au aflat că pentru ale... ...Marea Adunare Națională ...nscripția lor, nr. 24 va can... ...arășul Nicolae Asandei, sala ...at multă vreme de aplauzele ...ezenți. Președintele coopera... ...icole de producție din Văleni ...n, tovarășul Asandei e cu... ...u numai în comună, ci și vor... ...o, peste șapte sate. Coopera... ...icolă de producție din Văleni ...un fond de bază de peste 3 ...lei, de trei ori mai mult de... ...960, iar producțiile la hectar ...a trecută sînt dintre cele ...ase pe raion!

... despre „tovarășul preșe... ...", cei care au luat cu... ...ă că dovezi ale vieții ...nlni, în comunele din cir... ...regională 24, la tot pa... ...nele s-au construit ... școli și dispensare noi, ... locuințe noi... De curind, ... a început să func... ...școală medie.

... și încă multe altele ...bitorii — ne fac să ...cu și mai multă încredere spre

...ătorul emerit

...Giurescu a fost propus can... ...al F.D.P. în alegerile pentru ...Adunare Națională în circum... ...electorală nr. 17 Lupșani, regiunea București. De 27 de ani la catedră, învățătorul emerit Victor Giurescu a dat patriei nenumărați elevi bine pregătiți care, peste ani, au devenit muncitori calificați, medici sau ingineri, tractoriști pricepuți.

În sat la Radu-Vodă, adunîndu-i în jurul său, învățătorul Giurescu a organizat o echipă de dansuri populare, o brigadă artistică de agitație, un cor de aproape 200 de persoane.

Dar tovarășul Giurescu a contribuit la ridicarea căminului cultural care are 600 de locuri, la construcția magazinului universal, la electrificarea comunei sau la înființarea cinematografului sătesc.

Iată de ce propunerea candidaturii învățătorului Giurescu i-a bucurat deopotrivă și pe cei mari — mulți dintre ei foștii săi elevi — și pe cei mici, elevii lui de azi.

Scriitor și cetățean

Martor activ la viața nouă de azi, președinte al Consiliului pentru răspîndirea cunoștințelor cultural-științifice, vice-președinte al Uniunii Scriitorilor, poetul Demostene Botez asemuia, într-una din cîntările sale, tot ceea ce trăim noi astăzi cu o năvalnică și înfloritoare primăvară:

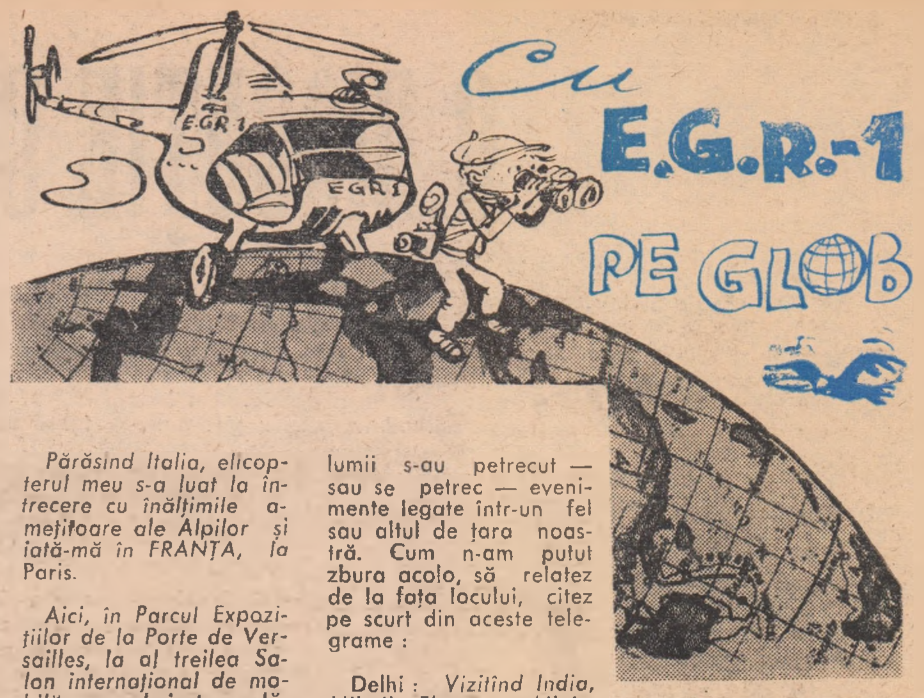
Ce vastă este primăvara asta!
Mai vastă și mai plină decît toate.
Ce largă zare și-a deschis fereastra,
Ce liber bate vînt de libertate!

Greu s-au topit zăpezile de ieri,
Și nopțile cu neguri și abise.
N-au fost nici cînd asemeni primăveri
Cu-atîtea mari nădejdi și-atîtea vise!

Cel care a scris aceste versuri minunate și care nu arareori a dedicat poezii și celor mai mici cetățeni ai țării, a fost propus candidat al F.D.P. în alegerile pentru marele sfat al țării în circumscripția electorală bucureșteană în care se află și uriașul palat al cărților și ziarelor — „Casa Scînteii".

Biblioteca pentru copii din orașul Ploiești este încă un dar de preț pe care partidul l-a făcut copiilor. Ea dispune de peste 20 000 de volume, albume etc. și e vizitată zilnic de sute de mici cititori.

Cu E.G.R.-1 pe glob

Abia m-am întors. Nu sînt frînt de oboseală, nu mi-e nici măcar somn — deși am zburat mii și mii de kilometri; sînt numai emoționat! Pur și simplu — emoționat! Peste tot pe unde am poposit, țara noastră era prezentă fie prin produsele sau specialiștii industriei ei, fie prin mesageri de prestigiu ai culturii noastre.

În ITALIA am aterizat la Florența — oraș străvechi, vestit de mult ca cetate a culturii. Orașul sărbătorea tocmai 4 secole de la înființarea Academiei florentine a artelor desenului. Desigur, manifestările ținute cu acest prilej — multe și impunătoare — mi-au reținut atenția, dar cel mai mult m-a impresionat faptul că doi graficieni romîni, Jules Perahim și Vasile Dobrian, au primit titlul de membri de onoare ai acestui străvechi for academic. V-aș relata, desigur, mai multe despre festivitățile florentine dacă Seminarul interuniversitar italo-romîn de studii chimice, ce se desfășura într-un alt oraș italian, n-ar fi reclamat prezența mea neîntîrziată la Bologna. Aici, la Institutul de Chimie „G. Ciamicin" al universității din oraș — una dintre cele mai vechi din lume! — s-au ținut lucrările seminarului. Referatul academicianului romîn Coriolan Dumitrescu a fost urmărit cu deosebit interes de numeroși profesori și asistenți universitari.

Părăsind Italia, elicopterul meu s-a luat la întrecere cu înălțimile amețitoare ale Alpilor și iată-mă în FRANȚA, la Paris.

Aici, în Parcul Expozițiilor de la Porte de Versailles, la al treilea Salon internațional de mobilă, am admirat cu plăcere și cîteva piese ieșite din mîinile meșterilor de la moderne fabrici de mobilă din țara noastră.

O telegramă din Haga (OLANDA), inserată și în presa parisiană, vestea tocmai succesul șahistei romîne Alexandra Nicolau, care, în tradiționalul turneu de la Beverwjk a ocupat locul I.

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL

P. S. Întors în redacție, o sumedenie de telegrame externe anunțau că în diferite locuri ale lumii s-au petrecut — sau se petrec — evenimente legate într-un fel sau altul de țara noastră. Cum n-am putut zbura acolo, să relatez de la fața locului, citez pe scurt din aceste telegrame:

Delhi: *Vizitînd India, Mihail Florescu, Ministrul Industriei Petrolului și Chimiei al R.P.R., s-a oprit și la Ahmedabad, capitala statului Gujerat, unde echipe de specialiști romîni lucrează în schelele petroliere. Gazdele au mulțumit pentru ajutorul acordat de țara noastră dezvoltării industriei petroliere din India.*

Djakarta: *Ultimul volum de proză romînească apărut în Indonezia reprezintă o culegere din operele scriitorilor romîni începînd cu C. Negruzzi și terminînd cu scriitori ca T. Arghezi, M. Sadoveanu, Marin Preda ș.a.*

Damasc (Siria): *După un volum de teatru din opera nemuritorului nostru Caragiale, volumul recent tradus și apărut la Damasc cuprinde schițe și momente din opera marelui scriitor romîn.*

Rio de Janeiro (Brazilia): *Aici a apărut recent, în limba portugheză, un volum cu cele mai cunoscute balade și cîntece populare romînești: „Miorița", „Meșterul Manole", „Toma Alimoș" ș.a.*

MAXIME ȘI CUGETĂRI

Despre muncă și prietenie

• Munca este izvorul oricărei avuții. Este prima condiție de bază a vieții omenești.

F. ENGELS

• Munca continuă învinge totul.

VIRGILIU

• Munca e o bogăție ce nu se risipește.

AL. RUSSO

• Nici o putere nu face pe om atît de mare și înțelept ca puterea muncii în colectiv.

M. GORKI

• Nimeni nu poate trăi fără prieteni... Prietenia este necesară fericirii

ARISTOTEL

• Prietenul adevărat este acela care te sfătuiește spre bine, iar nu acela care îți laudă nebuniile.

ANTON PANN

Pedro din Cabinda

În momentul în care Pedro a pus degetul, drept semnătură, pe primul contract încheiat cu „Companhia do Cabinda", societate care dispune de peste 140 000 ha plantații dintr-o regiune a Angolei numită Cabinda, știa bine că va avea de muncit din greu. Și despre plată știa că va fi puțină. Dar de mîncat, trebuia să mănînce. Deci n-avea de ales. Contractul mai prevedea că plata i se va face la sfîrșitul celor 6 luni cît era angajat.

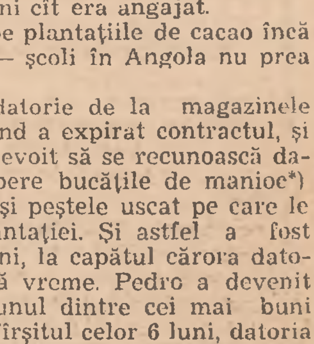
Și Pedro a început o muncă grea pe plantațiile de cacao încă de la vîrsta de 10 ani. Carte nu știa — școli în Angola nu prea se întîlnesc.

Pentru hrană, lua alimente pe datorie de la magazinele plantației. Dar după primele 6 luni, cînd a expirat contractul, și s-au încheiat socotelile, Pedro a fost nevoit să se recunoască dator. Că salariul său n-a putut să acopere bucățile de manioc*) uscat și presat ce țineau loc de pîine, și peștele uscat pe care le luase pe datorie de la magazinul plantației. Și astfel a fost nevoit să se angajeze pentru alte 6 luni, la capătul cărora datoria a mai crescut. A trecut așa multă vreme. Pedro a devenit flăcău zdravăn și era considerat ca unul dintre cei mai buni muncitori de pe plantație. Uneori, la sfîrșitul celor 6 luni, datoria scădea. Dar de terminat nu se mai termina niciodată. Pînă la 18 ani degetul lui Pedro a fost pus drept semnătură pe multe contracte. În urma lor datoria din scriptele plantației se învechea. Bilanțul lui îl ținea legat de plantație ca frînghiile pe sclavii de pe galere.

Dar pînă cînd? s-a întrebat el. Pînă cînd?

Răspunsul i-a venit treptat de la confrații săi cu mai multă experiență.

În Cabinda locuiesc circa 200 000 oameni. Dar pentru aceștia guvernul lui Salazar ține 15 000 soldați care să asigure veniturile plantatorilor și datoriile angolezilor. Cînd a înțeles acest lucru, Pedro a părăsit plantația și, alături de mii de angolezi din mișcarea de eliberare națională, luptă acum eroic pentru ca poporul angolez să nu mai aibă asemenea bilanțuri triste.

***) — Plantă erbacee tropicală din ale cărei tubercule se obține o făină hrănitoare.**

Bilanț rodnic

CÎTEVA DATE CU PRIVIRE LA ÎNDEPLINIREA PLANULUI DE STAT AL R. P. ROMÎNE PE ANUL 1964.

• Comparativ cu anul 1963, producția globală industrială a crescut cu 14,1 la sută și a fost de două ori mai mare decît în 1959.

• La sfîrșitul anului 1964 parcul de mașini agricole număra 74 400 tractoare fizice, 63 500 semănători mecanice, 32 000 combine pentru cereale păioase și alte numeroase mașini agricole.

• Transportul feroviar a fost înzestrat în cursul anului 1964 cu 85 locomotive Diesel electrice de 2 100 C.P.

• În perioada 1960-1964 au fost date în folosință populației din fondurile statului circa 214 000 apartamente convenționale, din care 51 000 în anul 1964. În aceeași perioadă populația, în special cea din mediul rural, și-a construit din fonduri proprii circa 457 000 locuințe.

• În anii 1960-1964 s-au construit pentru învățămîntul de cultură generală circa 20 000 săli de clasă, cămine studențești cu peste 22 000 locuri, cantine cu o capacitate de deservire de circa 7 100 locuri într-o serie, laboratoare etc.

• S-a încheiat acțiunea de generalizare a învățămîntului obligatoriu de 8 ani. În învățămîntul de cultură generală numărul elevilor înscriși la începutul anului școlar 1964-1965 a fost de 3 321 000, în învățămîntul profesional de 181 000, iar în învățămîntul tehnic și tehnic de maiștri de peste 67 000.

• LA ZI • LA ZI •

O DISCUŢIE CU O BOABĂ DE CACAO

ŞTIINŢA ŞI TEHNICA

Ieri am avut o zi încărcată. Aşa că, după masă mi-am făcut repede lecţiile şi am ieşit afară cu mingea. Afară nu era nici zăpadă şi nici gheaţă. Păcat de patine! Aşa că am încins un meci grozav. Am fost şi centru înaintaş, şi inter, şi fundaş. Cînd am intrat în casă, tîrziu, eram frînt de oboseală. Am luat o bucată de ciocolată, m-am aşezat comod în fotoliu şi am început să mănînc.

La un moment dat ciocolata mi-a zvîcnit din mînă şi a sărit pe covor. M-am aplecat puţin să o iau, dar nu ajungeam cu mîna la ea. Am rămas aşa, în fotoliu. Era atît de odihnitor! Deodată...

— Dane, mă auzi?

Am făcut ochii mari de mirare. Vorbea pachetul de ciocolată. Adică ciocolata din pachet. Dar nu-mi venea să cred şi am întrebat.

— Nu te văd. Cine eşti?

— Sînt eu, Boabă-de-cacao. Tu ai călătorit vreodată cu vaporul?

— Nu, dar aş vrea.

—Eu am călătorit. În ţara mea era mult soare. Am plecat de acolo cu vaporul şi am mers mult, mult. Şi de-ai bănui măcar prin cîte am trecut!... Am văzut oceane, mări, porturi, trenuri... Dar cel mai interesant a fost că m-am pomenit o dată într-un fel de încăpere prevăzută cu site şi cu un magnet care scoate dintre noi (că erau mii de surate de-ale mele) tot felul de corpuri străine. Am trecut şi printr-un vîrtej de aer care a spulberat praful de pe noi. Treceam, după cîte-am aflat, printr-un sortator. Apoi am simţit cum... zbor. Printr-un transportor pneumatic, bineînţeles! Zburam-zburam şi m-am pomenit într-un fel de cuptor cu aerul cald. Dar ce căldură! Circa 150° C. Un adevărat prăjitor. De acolo am trecut printr-un buncăr într-altă încăpere unde am fost toate decorticate. Adică curăţate de coajă şi cam... fărămiţate. Şi pe-aici erau filtre împotriva prafului.

De aici am trecut în altfel de încăpere, care alcătuia secţia de conjare. Adică pur şi simplu am fost măcinate şi presate într-o masă de cacao. Forma noastră veche a pierit. Am făcut apoi cunoştinţă cu laptele-praf şi cu zahărul şi am intrat împreună în „broeze". Interesant să vezi aceste aparate care au făcut din noi un amestec omogen — adică nu mai vedeai unde sîntem noi, boabele de cacao, unde laptele sau zahărul... — cu ajutorul unor valţuri, ca la tipografie sau ca la fabrica de hîrtie. Am trecut mai departe prin nişte temperatoare şi am picat în nişte forme metalice ce se plimbau în circuit închis pe o bandă rulantă. Aici am ameţit de teamă cînd formele noastre au început să salte în sus şi în jos de parcă se cutremura pămîntul cu ele.

În sfîrşit, ieşim din aceste forme şi, imediat, sîntem îmbrăcate în nişte haine — din hîrtie, desigur — deosebit de elegante...

„Clic!" sau cam aşa ceva am auzit, şi am simţit cum lumina mă dogoare peste pleoape.

— Ai adormit, Dane? m-a întrebat mama.

— Nu! Vorbeam cu o boabă de cacao...

Mama s-a apropiat şi mi-a pus mîna pe frunte.

— Ţi-am spus să nu stai dezbrăcat pe-afară. Ia o aspirină. Poate eşti răcit.

Nu puteam să-i explic mamei că am vorbit cu o boabă de cacao. Poate nici nu a fost aşa. În unele batoane de ciocolată sînt şi poveşti. Poate că am citit o poveste. Dar în batonul de ciocolată de pe covor nu era nici o poveste.

Şi totuşi, cum se face ciocolata?

M-am dus a doua zi la I.I.S. „Bucureşti" şi i-am povestit toată păţania tovarăşei inginer Onorina Peiu.

Dînsa m-a ascultat şi mi-a spus că într-adevăr, acesta este drumul unei boabe de cacao pînă se transformă în ciocolată. M-a plimbat apoi prin fabrică şi am văzut toate maşinile care funcţionau automat, conduse de la pupitre foarte elegante, pe care sclipeau puzderie de beculeţe colorate. La secţia conjare, tovarăşul Dumitru Ficleanu mi-a arătat cum funcţionează maşinile, iar tovarăşul Mihai Predoiu, preparator principal, mi-a arătat cum se pregătesc cremele pentru bomboane fine. Cînd am ajuns la ambalaj, tovarăşa Constantina Rădulescu mi-a dat un baton de ciocolată identic cu cel cu pricina. Era delicios!

VÎLCEANU DAN
pionier Şcoala de 8 ani nr. 8 bis
Pentru conformitate M. CĂLIN

De aci, ciocolata trece la ambalaj. Apoi, îmbrăcată de sărbătoare, în haine poleite, apucă drumul către consumatori — voi, copiii.

POŞTA REDACŢIEI

Dragi prieteni, zilnic sosesc la redacţie sute şi sute de scrisori de la vechii noştri corespondenţi. Ele ne aduc veşti multe şi îmbucurătoare. Printre aceste scrisori însă găsim de fiecare dată şi nume necunoscute nouă, numele noilor noştri prieteni, care ne trimit prima lor corespondenţă. Printre aceştia sînt: **Mărculescu Cornelia** — Brăila; **Prodan Cornel**, Secusigiu — Arad; **Cionea Mariana**, comuna Pantelimon-Bucureşti; **Ghibanu Ştefan**-Feteşti; **Mihalache Elena**, Şipote-Hîrlău; **Potolea Romică**, Cireşu-Turnu Severin; **Cozma Viorel**-Vaslui; **Bleaju Maria**-Aninoasa; **Drăghia Nicolae**-Satu Traian-Vînju Mare; **Sîrbu Ion**- Topoloveni-Argeş; **Rupa Matei**-Ceangăi, Hunedoara; **Negoiţă Marioara**, Tecuci; **Bădescu Gheorghe**-Aluniţu, Slatina; **Manta Constantin**-Ruginoasa, Cislău; **Petru Găină**-Petrila; **Chinteală Geta**-Dîngeni, Săveni; **Arapu Aurelia**-Răchiţele, Argeş; **Pădureanu Simion**, Asău, Moineşti; **Sterpu Viorel**-Brăieşti, Cislău; **Lungu Ioan**-Şindru, Marghita; **Hoidrag Vicuţa**-Dîngeni, Săveni; **Jurje Leontina**-Cozla, Dej; **Oancea Daniel**-Tudor Vladimirescu, Feteşti; **Lupea Ecaterina**, comuna Ruptura, Strehaia; **Bulboacă Stela**-Şiclău, Criş; **Stanciu Eleonora**-Mîrzăneşti, Alexandria; **Motaş Constantin**-Huşi; **Branchiţa Paiovici**-Bocşa, Banat; **Toma Maria**-Caracal; **Silaghi Mircea**, Cosniciul de Sus, Şimleu; **Butnaru Mihaela**-Lespezi, Paşcani; **Voinea Steluţa**-Stăneşti-Giurgiu; **Gavrilă Ion**-Slava Chercheză, Istria; **Bălăşoiu Ioana**-Mozăceni Deal, Argeş; **Ştefănescu Ion**-Frînceşti, Tîrgu Jiu; **Bucur Doina**-Frasinu, Ploieşti; **Chiroiu Rodica**-Leu-Craiova; **Neculai Mircea**, Buda-Cislău; **Mateuţă Ilie**, Moruneşti-Balş; **Ghenghiu Cornelia**-Sighişel, Crişana; **Caragea Ilie**, Drăgăneşti-Olt; **Georgescu Elena**, Turnu Severin; **Mărculescu Cornelia**, Brăila; **Tăune Dumitru**, Rînceni-Huşi; **Marin Gabriela**, Băile Herculane; **Vancza Ludovic**, Tipari-Lugoj; **Ianculescu Viorel**, Bîrna-Făget; **Roşca Melania**, Ergheviţa-Turnu Severin; **Blaga Floare**, Grăniceri-Criş; **Mare Maria**, Coruia-Şomcuţa Mare; **Băcanu Doina**, Sărăţeni-Făurei.

Dragi prieteni, aşteptăm de la voi, proaspeţi corespondenţi, şi de la ceilalţi pionieri care ne-au scris, noi veşti, scrisori în care să ne povestiţi despre cele mai frumoase acţiuni organizate în detaşamentele voastre, despre felul cum înţelegeţi voi prietenia, curajul, cum vă comportaţi cu cei din jurul vostru. Dar...clar şi detaliat!

Mult succes la învăţătură!

Radio-dispecer pentru mine

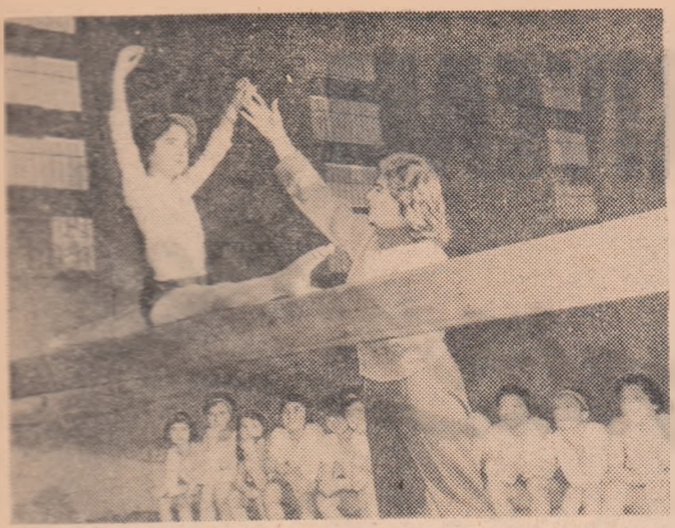

Problema radiocomunicaţiilor în mină, dificilă din cauza condiţiilor speciale de propagare a undelor electromagnetice în subteran, a găsit o rezolvare prin construirea de către un grup de ingineri şi tehnicieni, de la catedra de radiocomunicaţii a Institutului Politehnic din Bucureşti, a unui radio-dispecer pentru minele Filipeştii de Pădure. Cu ajutorul staţiei de emisie şi recepţie tranzistorizată, instalată pe fiecare locomotivă, mecanicii de pe locomotivele de mină pot comunica cu staţia fixă a dispeceru-lui din orice punct al galeriilor. Prin apăsarea unui buton şi ridicarea receptorului telefonic, mecanicul locomotivei intră în legătură cu dispecerul, iar acesta, la rîndul lui, poate transmite dispoziţii în orice colţ de mină.

Laborator de climă artificială

În laboratoarele de la Centrul naţional de cercetări ştiinţifice de lîngă Paris pot fi create climaturile proprii pentru creşterea tuturor plantelor din lume. Cu ajutorul instalaţiilor speciale se pot realiza artificial ploaia şi vîntul, se pot obţine temperaturile dorite (căldură şi frig), o atmosferă uscată sau umedă, iluminatul artificial etc. Aceste condiţii permit un control ştiinţific al tuturor elementelor care intervin în dezvoltarea vegetalelor şi, totodată, oferă posibilitatea unor experienţe asupra plantelor într-un mod mai precis şi mai rapid decît în mijlocul naturii. Aici pot fi studiate în cîteva săptămîni acţiunea unui hormon sau unui accelerator de creştere, în timp ce, în stare natură, ar trebui să se aştepte luni de zile.

Din numeroasele discipline pe care le practică membrii cercurilor de sport de la PALATUL PIONIERILOR din BUCUREŞTI am ales pentru voi trei aspecte :

1. Să admirăm împreună acest exercițiu la bîrnă, executat sub privirile grijulii ale profesoarei.

2. Poposim apoi, pentru cîteva clipe, în mijlocul voleibalistelor. Pioniera Petroiu Marieta, de la Şcoala generală de 8 ani nr. 131, demonstrează tocmai o preluare de jos a mingii, procedeu folosit în apărare.

3. Şi acum — fotbal ! Acest antrenament pe zăpadă prevesteşte... ploaie de goluri pe gazon !

Foto : GR. PREPELIŢĂ

Din istoricul jocului OINA

Începuturile jocului de oină se pierd în negura anilor. Cercetînd o serie de vechi documente ca şi unele lucrări ale scriitorilor noştri clasici, aflăm că acest sport datează de sute de ani. Unele mărturii atestă că jocul de oină a fost născocit de ciobanii care îşi petreceau vremea în singurătatea păşunilor. Acest lucru îl confirmă şi astăzi o serie de săteni, cu părul nins de ani, care îţi vorbesc cu emoţie despre trecutul jocului de oină. Îţi povestesc cu drag despre „baci" (cum ar fi astăzi căpitanul echipei), despre „bîtă" (bastonul cu care se bate mingea), despre „păscari" (jucătorii de la prindere) etc.

Dincolo de această povestire plină de fantezie, reiese clar că jocul de oină îşi are obîrşia în lumea satelor. Unele mărturii ne arată că, în urmă cu vreo sută de ani, oina era cunoscută în ţinuturile Blajului sub denumirea de „Matca-mare", „Hilca", „Baciul" sau „Lupta-lungă", în împrejurimile Sibiului i se spunea „Fuga", iar în regiunile Munteniei şi Moldovei — „Hoina" etc. Pe atunci, acest joc se desfăşura sub diferite forme, fără a avea un regulament precis. Abia în anul 1894, profesorul de gimnastică Radu Corbu, de la Liceul „N. Bălcescu" din Brăila, a întocmit primul regulament unic, care a stîrnit un deosebit interes şi în rîndurile elevilor de la oraşe. Cu acest prilej s-a organizat şi primul campionat şcolar, cîştigat de elevii din Brăila.

Jocul de oină a cunoscut o dezvoltare tot mai însemnată după anul 1944 şi, mai precis, în 1950, cînd mişcarea de cultură fizică şi sport din patria noastră a păşit pe un făgaş nou şi rodnic. Astfel, în acest an, s-a organizat o competiţie de oină de mare amploare. Este vorba de primul campionat republican, la care au participat numeroase echipe din diferite regiuni ale ţării. Această competiţie a continuat apoi în fiecare an şi se desfăşoară şi în prezent. Paralel cu Campionatul republican de seniori, au început să se organizeze şi diferite competiţii de oină deschise copiilor pînă la 15 ani. Printre acestea se numără şi Campionatul de oină pentru copii iniţiat, în 1956, de U.C.F.S. regiunea Bucureşti. Prima ediţie s-a bucurat de un frumos succes şi a fost cîştigată de echipa din comuna Curcani, raionul Olteniţa, care şi-a menţinut titlul de campioană pînă în 1963, cînd l-a cedat echipei din comuna Gheorghe Doja, raionul Slobozia... În anul 1964, întrecerile finale, care aveau să desemneze campioana republicană pe acest an, s-au desfăşurat la Olteniţa. La aceste întreceri şi-au dat întîlnire cele mai bune echipe de copii din raioanele Călăraşi, Feteşti, Slobozia, Urziceni, Olteniţa, Drăgăneşti, Roşiori, Turnu-Măgurele etc. În finală au jucat formaţiile Avîntul-Curcani şi Drum Nou-Radu Negru, clasate pe primul loc în serii. Formaţia din comuna Curcani, condusă de profesorul Gr. Bădărău şi maestrul sportului Marin Gruianu, a dovedit o mai bună pregătire şi a reuşit să cîştige detaşat. La acest succes a contribuit întreaga echipă, alcătuită din pionierii **Zlate Ştefan, Marin Stan, Berbec Tudor, Voicilă Nicolae, Daniel Florea, Tudor Constantin, Năstase Ilie, Florea Iancu, Despotovici Gh., Ştefan Radu, Neacşu Nicolae (căpitanul echipei) Dima Gh. şi Chirilă Petre** (fotografia de jos).

M. LERESCU

SPORT DIN UNITĂŢI

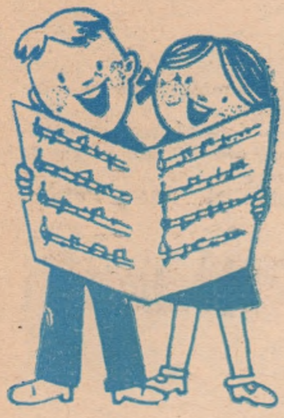
Săliştea — Argeş. *Corespondentul nostru Stănescu Gheorghe ne informează că în şcoala lor sportul este unul dintre prietenii buni ai pionierilor. Campionatul de tenis de masă l-a desemnat ca cel mai priceput pe pionierul Trandafir Ion. Un alt sport îndrăgit este ciclismul. Printre cei recunoscuţi ca buni ciclişti sînt Stănescu Gheorghe, Drăguşin Ion, Brezoianu I. şi Călinescu N. Fetelor le place să joace mai mult volei. Într-un cuvînt, toţi pionierii din Săliştea sînt buni prieteni cu sportul.*

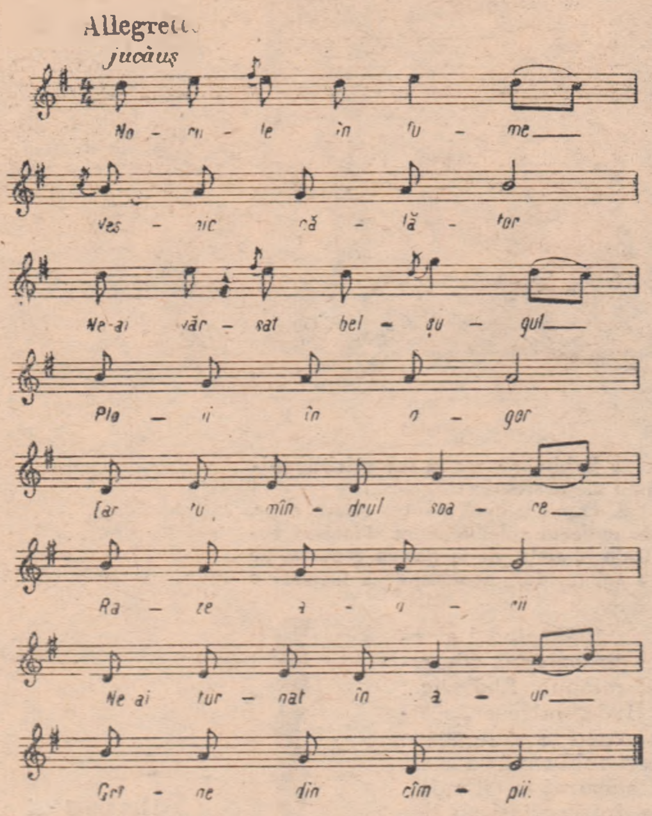
Valea Presnei — Gurbăneşti, Bucureşti. *Am aşteptat o zi mai puţin friguroasă,— ne transmite pionierul Oprea Tudor — ca să ne putem desfăşura meciul atît de mult aşteptat : clasa a VII-a şi clasa aVI-a s-au întrecut într-un meci de fotbal. Mai mult cei de pe margine erau agitaţi şi toţi cred că sînt grozavi în indicaţiile lor. Dar jucătorii parcă nici nu-i auzeau. Şi meciul s-a terminat cu 2-0 pentru clasa a VII-a. „Deh, sînt mai mari !" au spus cei dintr-a VI-a" :*

Ciocăneşti —Vatra Dornei. *Pioniera Şeheu Maria dintr-a VI-a ne anunţă cu bucurie că peste satul lor s-a aşternut multă zăpadă. Şi ce mai aveau de aşteptat „încercaţii lor sportivi ?". Chiar lîngă şcoală este un deal din vîrful căruia se poate schia foarte bine. Aşa că cei ce aveau schiuri şi cei care şi le-au confecţionat singuri (trebuie să ştiţi că se pricep foarte bine la această treabă) s-au aliniat cu toţii pe vîrful dealului. „A fost destul de greu să fie numiţi cei mai buni," ne spune Maria. „Sînt atît de mulţi schiori pricepuţi . . ."*

CÎNTECUL VIEȚII NOI

Versuri și muzica de **HOTORAN MARIA**
cl a VI-a B, Școala medie de muzică nr. 2, București

Norule, în lume
Veșnic călător,
Ne-ai vărsat belșugul
Ploii în ogor.

Iar tu, mîndrul soare,
Raze aurii,
Ne-ai turnat în aur
Grine pe cîmpii.

Bistriță zglobie,
Prinsă la Bicaz,
Azi ne dai lumină
Din al tău talaz.

Munților, căruntilor,
În al vostru sîn
Fumegă uzine
Și lucrează-n plin

Dunăre albastră,
Porțile-ți de fier
Au devenit astăzi
Un imens șantier

Mare înspumată,
Drum de bogății,
Case de odihnă,
Plaje aurii

Vîntule șăgalnic,
Prinzi tu imnul lor
Și îl duci departe,
Fluierînd în zbor

Și răsuni tu-n lume,
Cîntece pribeag,
Despre viața nouă
Pe pămîntul drag.

„EXCURSIE PE DUNARE", desen de Ciudesni Ana, clasa a VIII-a, Tulcea

Norișorii

Nori micuți și călători
Trec pe bolta azurie,
Nori pufoși și sclipitori
Se îndreaptă spre chindie.

Și-or să joace împreună
Peste-un lan de grîu
Ca să crească holda bună
Naltă pînă-n brîu.

SUHANEA DOINA
Școala pedagogică,
Oradea

S-a aprins o stea

Pe ulița mea,
S-a aprins o stea.
O stea argintie
Cu lumină vie.
Și ca ea, mai multe
Ne zîmbesc prin curte.
Nu-s stele pe cer
Ce răsar și pier,
Ci sînt fermecate
Din neon turnate ;
Și-i veșnic lumină,
Marea mea grădină,
Grădină-nflorită,
Patria iubită.

PĂUNESCU GH. DANIEL
cl. a III-a, Școala generală de 8 ani Ciocîltei, com. Roiești, regiunea Argeș

LA INCEPUT de drum

PRIVEAM orizontul

E duminică. Bunicul, cooperatist, a venit la noi din Măceș. A venit să-și ia o mașină nouă de cusut. Acum e seară. Stau cu dînsul pe marginea patului. Îl întreb :

— Tată mare, dar în 1907 ce-ați făcut ? Unde-ați fost atunci ?

Începe să-mi povestească...

*

...Pe-atunci eram de vreo 12 ani. Ca și ceilalți, și noi muncisem la boier. Conacul de la Bărca fusese spart. Aduceam un car cu porumb. Era pe la jumătatea drumului, cînd se zvoni că vine armata. Moș Bibu a rămas. — „Ce-o să-mi facă.... Sînt om bătrîn....."

Și a rămas.

La jumătatea drumului am vărsat carul. Eu am încălecat pe Șargu și am fugit..... Taicu a luat boii și caru. Mîna cît putea mai repde.

Armata s-a oprit lîngă sat. A tras o salvă în sus. Voia să bage panică în oameni. Ofițerul era boierul ținutului. Un glonț s-a oprit și în casa noastră. A rămas acolo ca o amintire. Boierul s-a dus cu armata la primărie.

„— Cine m-a furat ?" s-a răstit fioros la oamenii adunați cu forța și la întîmplare.

„—Noi n-am furat !" au răspuns oamenii privindu-l cu ochii întunecați.

Boierul e nervos. Croiește calul cu cravașa.

Calul se ridică în două picioare.

„— Dar cine a fost la conac?"

„— Nu știm, nu-i cunoaștem".

Armata a plecat.

*

Pe moș Bibu l-a adus mort. Îl împușcaseră...

Ne culcăm. Nu pot încă s-adorm. Mi-amintesc de Măceș. N-am fost acolo de un an. La vară se-mplinește anul. Mi-aduc aminte. Cu Marin, un băiat din sat, am fost pe dealul Dunăreanu. Ne-am suit pe el, sus de tot. Priveam orizontul. Nu orizontul, ci marea încremenită a Cîmpiei Mare, fără valuri, fără ridicături. Acolo erau cuprinse și tarlalele cooperativei agricole de producție. Departe, în zare, se vedea un copăcel. Ba nu, erau doi. Dar marea, cu diferitele ei nuanțe și culori, de la galbenul grîului, pînă la verdele porumbului, era străbătută de o panglică întinsă pînă la linia orizontului. Era șoseaua, vegheată zi și noapte de stîlpii de telegraf.

N-am să uit niciodată. Apoi am coborît. M-am dus pe Valea Pîrîului să-mi arate parcul lor. Și aleea lor ; aveau copăcei tineri, timizi, care anticipau parcul care va fi mîine...

MARINESCU M. ION-VICTOR
cl. a VIII-a, Cercul literar al Casei pionierilor din Tg. Jiu

„LA MUNCĂ PATRIOTICĂ" desen de Simon Sándor, clasa a VII-a B, Școala de artă plastică din Tîrgu Mureș

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"